

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Canones Directivi Confraternitatis Sacerdotum Bonae Voluntatis, Sub Invocatione Domini Nostri Jesu Christi in Cruce morientis

Dirckinck, Johann

Coloniae, Anno 1709

VD18 12518239

Canon I. Agit de vitæ bonæ testimonio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51869](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51869)

CANON I.

*Nemo admittatur, nisi habeat testi-
monium bonæ vitæ.*

CELSISSIME,

ILLUSTRISSIMI, REVERENDISSIMI
Perillustres, Prænobiles, Amplissimi, Ad-
modum Reverendi, ac Venerabiles
Domini Confratres.

CAnone hoc Confraternitas nostra ex-
cludit Sacerdotes malos; ex quo colli-
gitur quod non desideret, optetve, nisi
bonos: quinam verò boni sunt, nisi qui vi-
tam statui suo, sive sacerdotali, sive Pasto-
rali congruentem agunt; ejusque testimo-
nium non solum à mundo & hominibus,
verum etiam à Deo & Cœlitibus obtinent.
Quid enim, *existimatis?*

I. Num ille censendus esset vitæ bonæ
habere testimonium, qui foris audiret Sa-
cerdos bonus & Pastor egregius; qui can-
taret ut Angelus, peroraret ut Chryosto-
mus, in conversatione omnes sibi devinci-

ret ut Salesius, ægros inviseret, pauperes
solaretur, pœnitentes audiret, ut Borro
maeus, omnibus omnia factus esset ut Apo
stolus; plus dico, prodigia patraret ut
Thaumaturgus; & tamen intus cauteria
tam circumferret conscientiam, fervere
iracundiâ, tabesceret invidiâ, studeret ava
ritiæ, gulæ vacaret & luxuriæ; verbo, non
bonus Ecclesiasticus, sed malus Phariseus,
non veræ virtutis sectator, sed fictus simu
lator, templum Ægyptium, pomum Go
morrhæum, sepulchrum dealbatum, foris
speciosum, intus plenum vermibus & ossi
bus mortuorum? Fateor qui hujusmodi
foret, posset fortasse bonæ vitæ testimo
nium obtinere ab homine, exteriora so
lum dijudicante; at minimè à supremo
Numine, Cardiagnoste, seu cordium Scruta
tore.

DD. *Confratres*, si fortasse inter nos
[quibus solum externa patent, interiora
latent] quispiam irrepsisset, quod nequa
quam speramus, hujus farinæ Sacerdos
is obsecro seriò cogitet, quid falsum & er
roneum mundi iudicium, absque vero Dei
calculo prosit. Quid juvat, si mundus ut

virum

virum eximium, inò ut sanctum deprædi-
 cet. Deus autem iudex justus, ut impium
 & hypocritam damnet; qui dicat & non
 faciat, ut hypocrita; qui aliis viam mon-
 stret, & ipse pedem non moveat, ut trivialis
 statuæ; qui alios ad templum convocet,
 ipse foris maneat, ut campanæ? Qui sibi
 nequam, cui bonus? *Si sapiens fueris, ti-
 bimet ipsi eris*; ait Salomon Regum sa-
 pientissimus Proverb. 9. Licet enim majore,
 quàm Salomon, scientiâ & sapientiâ
 fulgeas, licet præclare alios doceas, in
 concionibus & colloquiis mille parabolas,
 mille sententias & proverbia docta
 profundas, & cum Salomone [quod multi
 SS. Patres censent] ad infernum descen-
 das; nonne cum eodem, jure & verè di-
 ces: *Stultissimus sum virorum, non novi
 scientiam Sanctorum.* Prov. 30. ? Ita est:
 ille enim verè est sapiens, & benè intelli-
 gens, qui, quæ salutis & perfectionis sunt,
 scit & facit: *Intellectus bonus omnibus fa-
 cientibus eum.* Psal. 110. Crebrò itaque
 mente volvat admirandam Servatoris no-
 stri sententiam Matth. 16. prolatam.

Quid prodest homini, si mundum

*universum lucretur, anima verò sua detri-
mentum patiatur? Quid prodest per Sa-
cramenta alios à peccatis emundare, &
seipsum immunditiis & scelerum sordibus
conspurare? Quid prodest, peccatorum
pericula & damna horrenda, aliis decli-
nanda monstrare, & monstrata in seipso
non declinare? Quid prodest, absolutio-
nis beneficio è peccantium cordibus da-
monia ejicere, & in cor suum tot dæmo-
nia, quot vitia capitalia intromittere? Qui-
denique prodest, bene prædicando alios
ab inferno retrahere, & malè vivendo
ipsum in perpetua orci incendia præcipi-
tare? Præclarè & verè S. Eucherius, cum
in Epistola Valeriano nepoti suo, prædica-
tæternæ veritatis verba: *Quid prodest ho-
mini &c.* inculcasset, sic concludit: Pro-
inde non potest ulla compendii causa con-
sistere, si constat animæ intervenire dis-
pendium; ubi salutis damnum est, illi
utique jam lucrum nullum est: animæ
missio, est gratiæ, gloriæ, beatitudinis, De-
& omnium bonorum perditio.*

II. E contra verò, num vitæ bonæ testi-
monio dignus censebitur Sacerdos ille

seu

Pastor animarum , qui sibi uni attendit, pietatem colit, orationi vacat, bonam honestamque vitam instituit, à juramentis ac mendaciis abhorret, gulam, crapulam levitatemque devitat, conditionem suam non excedit, moderatur luxum in vestitu & familia; interea tamen quæ pastoralis officii sunt, negligit, mille obligationes in eo latentes tam modicè curat, ac si sua non interesset, scandala pro viribus non tollit, peccatorum occasiones remove non studet, dissidentes non conciliat, infirmos non visitat, rudes non catechizat, verbum Dei absque debita præparatione, nec pro captu populi annuntiat, jejunia violari, festa profanari, conciones & sacrificia negligi, impunè sinit, gulæ, luxuriæ, inimicitia, injustitiæ, ebrietatis, detractio- nis, aliorumque scelerum gravitatem ac pœnas non studiosè & fervidè populo inculcat; verbo, obligationem suam non apprehendit, ac proinde curas deponit, officium neglectum flocci pendit, reprehensiones & commonitiones omittit, quæ omnia fomes sunt innumerabilium scelerum, & damnorum irreparabilium origo,

quæ

quæ sedulâ pastoralis officii administ-
tione aut præpedire possent, aut sufflan-
nare; & nihilominus vitæ probatæ el-
gium se promereri autumat? quale ve-
illi testimonium debeat, divina disce-
pronuntiant oracula.

Viri illi Deo abominabiles de Senio-
bus Israël, Sacerdotes & Judices, qui,
Propheta Ezechiel c. 8. describit: *Stabant*
contra templum Domini, & facies habebant
ad orientem, & applicabant ramos
ad nares suas. Hi, inquam, quieti & pa-
fici erant, nulli inferebant malum, non
rabantur, non dedebant se voluptatibus
non adolebant thura idolis, non plange-
bant cum mulieribus Adonidem vene-
amatum, ut sanctus vates perspicuè enun-
rat: & nihilominus Deus affirmat, illos esse
peiores idololatri, lasciviores voluptu-
sis & magis detestabiles, quam illi, qui ab-
rabantur, qui mentiebantur, & occide-
bant per tribus & familias. Quamobrem
verò? Quid, obsecro, mali perpetrant Sta-
niores illi? an vetulo Sacerdoti, aut anno-
so Judici non liceat quiescere, & ramo
quo nares oblectare? Advertite hoc bene.

Olfacere ramusculum, seu otiosè qui-
 escere, atque officii sui partes non exple-
 re, in Prælato, in Judice, in Sacerdote,
 Christi ministro & animarum curatore
 pejus est, quàm quod pessimum, idolola-
 trare: idem enim illi agebant, quod, dum
 poterant, non impediebant, non impe-
 dire, cùm possis, consentire est; consen-
 tire peccantibus, peccare. Illi thus ado-
 lebant idolis, quia quos videbant idolola-
 trare, non castigabant: illi occidebant
 & furabantur, quia fures & homicidas in
 officio non continebant. Fures furaban-
 tur duntaxat; at illi in omnibus & cum o-
 mnibus omnino furabantur: quia tametsi
 ad eorum arcas non subintraret æs alie-
 num; subibat tamen animos illorum par
 omnibus furtis peccatum omissionis, erat
 que efficax causa omnium furtorum, quæ
 ab aliis patrabantur. Atque hoc est Spiri-
 tus Sancti testimonium, quod vel ipsa ra-
 tio confirmat. Videre enim peste con-
 tactos liberè in populo vagari, & pro
 officio suo non arcere: cernere faces do-
 mui admoveri ab incendiario, & non
 clamare: pago vel urbe conflagrante,
 Pasto-

Pastorem animarum se calefacere ad pro-
nas vitiorum; non est hoc, se calefacere
sed incendere & concremare, est dare pa-
bulum flammis vitiorum, & contagio-
nem, pestem, interitum pago vel civitati
accersere.

Domini Confratres. Si peccata aliena
solicitudinâ Parochorum evadunt propria
quomodo, si officio nostro defuerimus
de tot peccatis alienis, & jam propriis, quomodo
premo Judici rationem reddemus? Quo-
modo tot oves curæ nostræ commissas
nostrâque incuriâ à lupo infernali devoratas
in judicio contra Nos clamantes
ignaviam nostram accusantes audire & sustinere
poterimus? O si penetraremus pretium
vel unius animæ à Deo ad imaginem
& similitudinem suam conditæ, pretium
magno, imò maximo, scilicet pretiosissimo
mo JESU sanguine redemptæ; animæ, in-
quam, spiritualis, indivisibilis, immortalis;
capacis gratiæ, hæredis gloriæ, sororis
Angelorum & sociæ, Patris æterni filia
dilectæ Christi Sponsæ, tabernaculi Spiritus
Sancti, consecrati templi Sanctissimæ
Trinitatis! quâ curâ eam pascere-
mus, quomodo

labo-

labore à luporum faucibus custodiremus?
O si perspiceremus, quid sit, vel unam hu-
jusmodi animam, Deum O. M. æternum,
immensum, infinitum, in cœlesti patriâ
cum omnibus sanctis perpetuò amare, lau-
dare & glorificare, sine cessatione, sine de-
fatigatione, sine fine! sanè hæ laudes, cum
infinitæ sint, haud dubiè omnium homi-
num laudes in hoc mundo præcisè, ab
exordio ad finem, utpote finitas, infinite
superant. O si cognosceremus, quid sit,
vel unam animam, ardere sepultam in in-
ferno, ibidémque Deum Creatorem ac
Redemptorem suum execrari, maledicere
& blasphemare in æternum, in æternum,
in æternum! quæ maledicta & blasphe-
miæ infinitæ & infinitum duraturæ, om-
nium in hoc mundo desperatorum & sce-
lestorum, qui unquam fuerunt, sunt &
erunt, diras & blasphemias simul sumptas
longissime excedunt. Hæc si fide vivâ ap-
prehenderemus, hæc si assiduè meditare-
mur, & non obiter ponderaremus, nemo
nostrum corpori suo, sacco stercorum, &
escæ vermium; nemo agris, equis & vaccis
suis plures horas insumeret, quàm ani-
mabus

mabus adeò nobiles, nemo ovicularum suam peccati scabie aut hæresis peste infectam, relictis tantisper nonaginta novem non quæreret, instrueret, argueret, obsecraret, increparet, & Apostoli more, cum lacrymis moneret: nemo non precibus publicis & privatis, jejuniis & sacrificiis & catenis, flagellis & chameum divinam justitiam placare, & ad gratiam misericordie concedendam flectere ac permoveere studeret, ut errantem oviculam inveniret, inventam ad ovile reduceret, atque ita gaudium in cœlis Deo & Angelis, majus quàm super nonaginta novem justis conciliaret. Denique nemo non alacriter quoscunque subiret labores & libentius quàm Jacob pro ovibus Laban Gen. 30. diu noctuque æstu ureretur & gelu, nunquam fugere sineret ab oculis, ut unam oviculam, animam unicam, amittendam præservaret, aut perditam recuperaret, eamque perpetuis inferni cruciatibus eriperet, & gaudiis cœli inferni sempiternis.

III. Quod si nec primus, nec secundus de quo diximus, vitæ bonæ testimonium

sit dignus, quo jure id prætendet, qui in u-
 infetroque prædicto deficit, nec animam cu-
 vens propriam, nec alienam, Christianus
 oblemalus, pejor Sacerdos, Pastor pessimus
 cui[qualem, laus Deo, in Confraternitate
 ecibu bonæ voluntatis, non reperimus] talis
 ficium enim jam judicatus est, locusque illi jam
 euni paratus in inferno, nisi maturè peccata sua
 atian defleat. In hujusmodi acriter invehitur
 ermo Deus per os Zachariæ Prophetæ excla-
 inw mantis c. 11. *O Pastor, & idolum derelin-*
 atq *quens gregem!* id est, videris esse populi
 s, m Pastor, sed revera es idolum & larva Pa-
 just storis, oculos habens & non videns tuum,
 acrit oviumque præcipitium; aures habens &
 ntius non audiens Dei monitum; manus habens
 n. 3 & non palpans præsens periculum: os ha-
 son bens, sed non loquens ac inculcans Dei ju-
 ut v diciur & intentatum supplicium. Tali-
 , al bus jam olim per Ezechielem commina-
 am r tus est Dominus c. 34. *Væ Pastoribus*
 ni cru *Israël, qui pascebant semetipsos! lac come-*
 inferr *debatis, & lanis operiebamini, quod cras-*
 sum erat, occidebatis, gregem autem meum
 undu *non pascebatis. Quod infirmum fuit, non*
 moni *consolidastis: quod egrotum, non sa-*
 sit *nastis:*

nastis: quod confractum, non alligastis, quod abjectum, non reduxistis: quod perierat, non quaesivistis. Propterea Pastores audite verbum Domini: hæc dicit Dominus Deus: Ecce ego ipse super Pastores, requiram gregem meum de manu eorum.

DD. Confratres. Cui non ambæ aut tinniant ad horrendum illud væ: Væ Pastoribus, qui pascebant semetipsos! Qui non terreant minæ Domini terribiles: Ego ipse requiram gregem meum de manu eorum: scilicet in magno illo & decreto die, quando de ovibus singulis, Pastore strictissima ratio reddenda erit. Quod grave ac durum Parocho negligenti tunc accidet, coram Angelis, Sanctis & Damnantibus à Domino audire: O Pastor, ô lolum! Ego te vocavi, ego te elegi ex milibus, & Pastorem tot centenarum ovium constitui, ut eas mei loco, verbo & oratione, exemplis & Sacramentis pasceres; verò, quod infirmum fuit, non consolastis, quod amissum, non quaesivisti; lanam & carnes ovium sumpstisti, sed te ipsum, non illas pavisti! O Pastor, & idola derelinquens gregem! O quàm felix tu

erit

erit, cui cum Redemptore dicere licebit :
Quos dedisti mihi, non perdidisti ex eis quen-
quam! Quam è contra infelix, cujus culpâ
 anima vel unica periit, justè propterea Pa-
 storem suum in judicio accusatura, & in
 inferno maledictura in æternum!

Objiciet hîc fortè quispiam, si tam se-
 vera à Parochis exigenda foret ratio, quis
 susciperet curam animarum? Sic est: hæc
 si plures benè perpenderent, non ita ad
 beneficium curatum currerent, & quidem
 eò celerius, quò illud est pinguius. Sanè
 hoc reddendæ rationis onus justo timore
 viros percelluit etiam sanctissimos. Hinc
 S. Gregorius antro se abdidit, ne in caput
 Ecclesiæ assumeretur: hinc latebras quæsi-
 vit Chrysostomus, hinc clàm Mediolani
 oberrabat Ambrosius; ne honos & onus
 animarum sibi imponeretur. Amplius
 quid fecit S. Nilamon, qui cùm adigere-
 tur Episcopi munus suscipere, postulavit
 pauxillum temporis, quo in conclavi
 Deum per orationem consuleret; intra-
 vit, oravit & in ipsa oratione animam Deo
 reddidit, mortem præeligens dignitati &
 oneri reddendæ rationis de oyibus suis.

C

Ad-

Admirandus est quoque ille Episcopus
 qui ex ritu Pontificalis interrogatus, nun-
 se obstringeret ad dandam Deo rationem
 pro animabus sibi commissis, surgens
 solio, vestibus sese Episcopalibus exultis
 contestatus se cum hoc onere honore
 nolle, lachrymansq; profugit ad montes

Advertamus obsecro id bene: Ad quod
 obstringitur Episcopus in Diocesi sua;
 Pontifex in universâ Ecclesiâ, ad idem
 rochus tenetur in suâ parœciâ; in quâ
 quasi minor quidam Episcopus. Multum
 accepisti, multum requiretur: parum
 accepisti, parum exigetur. Omnes pro
 vium multitudine major minorve stringit
 obligatio: quam perpendens S. Chry-
 stomus ingemiscens interrogavit: Qui po-
 sent salvari Rectores animarum? Et Hie-
 milia in acta ait: Non arbitror inter Sacer-
 dotes multos qui salvi fiant, sed multo
 magis qui pereant, non tam propriis pe-
 catis, quàm alienis, quæ non curarunt.
 Dilatavit Infernus animam suam & aper-
 ruit os suum absque ullo termino. Ita

§. 14.

Nec tamen ideo animum despondeas
 bonæ

bonæ sis voluntatis, & munus impositum
 ritè pro viribus obire coneris; cogita,
 quemadmodum malè administrantis mul-
 tiplex est peccatum & periculum: ita &
 benè officio fungentis multiplex esse me-
 ritum & præmium. Si Deus hoc onus ali-
 cui imponat, quis excutiet? Si Christus
 jubeat: *Pasce oves meas*: quis dicere aude-
 bit, nolo, Domine, eas pascere, ne ipse in
 pericula incidam? qui vocat & jubet,
 opem feret, modò pura intentione hoc
 munus adeas & obeas, nihil terrenum, ni-
 hil humanum spectans: sed solum, quod
 cœleste, quod æternum & divinum est,
 quærens & desiderans. Sic Deus aderit
 tibi, plus quàm quibuscunque aliis, & vi-
 res, gratiam ac Spiritum dabit. dum enim
 Ministri Domini, Dei vices obeunt guber-
 nando & pascendo alios, opem Dei me-
 rentur exponendo semetiplos. Magnus
 labor est, sed & merces magna nimis:
*unusquisque enim propriam mercedem ac-
 cipiet secundum suum laborem. 1. Cor. 3.*
 Difficilis pugna est, sed legitimè certanti &
 generosè vinceti reposita est æterna justitiæ
 corona. Vigilent itaq; animarū Curatores,

orent, obsecrent, gratiam postulent, obligationem suam crebrò perpendant, pretium animarum considerent, actiones suas prudenter disponant, & Deo adjuvante omne periculum evadent, ingentia animarum lucra facient, & ubi suos ad justitiam bene erudierint, fulgebunt quasi stelle in perpetuas æternitates.

IV. Rejēctis à vitæ laudatæ encomiis præcedentibus & correctis, factum patet, quis denique vitæ bonæ testimonium jure sibi vendicet: ille scilicet, qui officio sibi à Deo imposto ritè fungitur, qui *secundum virtutem suam proximo recuperat & attendit sibi: ne incidat*: Eccl. 29. qui & sibi invigilat & sibi commissam tanquam rationem redditurus de illis, Sacerdos tantum, sive etiam Parochus fuerit, vix enim Sacerdos reperitur, quin eorum saltem familiarium & cognatorum curam habeat; cum & Deus unicusque mandarit de proximo suo Eccl. 17. Ille verò vitæ optimæ, vitæ perfectæ sanctæ elogium merebitur coram Deo hominibus, qui munus suum integrè, perfectè & sanctè obierit. Et quidem

1. Munus Sacerdotale, ut vitam perfectam Sacerdote dignam instituat, angelicamque puritatem imitari contendat. *Loquere ad Sacerdotes: Sancti erunt Deo suo*, ait Dominus Levit. 21. *Et Estote perfecti*, inquit Christus Matth. 5. Sacerdos enim *Angelus Domini exercituum est*. Malch. 2. præclare docet S. Laurentius Justin. Sermon. de Corp. Christi. Quoniam, inquit, Sacerdotes descendens de cælo in carne Verbum contrectant manibus, tribuunt populis, in seque suscipiunt, & Angelorum sive adstantium sive ministrantium vice funguntur [quod nunquam datum est Angelis] potiùs Angelicam, quàm humanam debent conversationem habere. Accedat igitur Sacerdos ad Altaris tribunal ut Christus, assistat ut Angelus, ministret ut sanctus: populorum offerat vota, ut Pontifex, interpellet pro pace, ut mediator, pro se autem oret ut homo.

2. Munus pastorale perfectè impleat: *Ministerium tuum imple* 2. Tim. 4. in eo situm, ut faciat & doceat: *Qui fecerit & docuerit, hic magnus vocabitur in regna cælorum* Matth. 5. ut *Ardeat & luceat: ardeat*

ardeat pietate, Zelo & charitate Deo
 proximi, luceat omnium virtutum & bo-
 norum operum exemplo. Ut sibi & mu-
 do mortuus nihil caducum quærat, solus
 Dei gloriam & salutem animarum sit
 passiones animi velut pestes comprimant
 otium diaboli pulvinar fugiat, nihil quod
 existimet gloriosius atque utilius, quam
 Dei & animarum sibi commissarum cau-
 magnos & continuos exantlare labores
 bene facere & mala pati. Ille, inquam
 vitæ optimæ & perfectæ laude dignus
 censebitur, qui omni studio se exhibere
 conatur virum verè Apostolicum, quale
 Titum, Timotheum, aliosque esse optabat
 Apostolus ad Tit. 1. & 1. ad Tim. 3. *Non*
superbum, non iracundum, non vinole-
tum, non percussorem, non turpis luc-
cupidum: sed hospitalem, benignum, hu-
brum, justum, sanctum, continentem
amplectentem eum, qui secundum sana-
doctrinam est, sermonem, ut potens
exhortari in doctrina sana, & eos, qui
contradicunt, arguere. Atque in omnibus
præbeat seipsum exemplum bonorum op-
rum, in doctrinâ, in integritate, in gra-
tate,

rate, in verbo sano & irreprehensibili; paratusque sit si occasio tulerit, exemplo Christi, Pastoris optimi, *ponere animam pro ovibus sibi concreditis.*

Domini Confratres. Hic est scopus, ad quem collimare, hæc est meta perfectionis, ad quam aspirare & currere debemus: cum autem ad eam absque continuo virtutum exercitio pertingere nequeamus, manum operi applicemus, in stadio hoc de virtute in virtutem eurramus, ac strenuè nos exercendo desudemus: quoniam verò sine gratiæ divinæ auxilio, nihil omnino efficere valemus, ad orationem tanquam medium potentissimum confugi- mus, atque hac similive precatatione, virtutes Sacerdotales, Pastorales & Apostolicas sæpius efflagitemus.

ORATIO.

O Aeterna veritas, vera Sanctitas, sancta Felicitas, illumina tenebras nostras, ut officii nobis impositi partes & obligationes cognoscamus & expleamus: aperi oculos mentis nostræ, ut dignitatē & pretiū anima-

rum penetremus, atque ita illis nos impendamus, ut animæ propriæ detrimentum non patiamur; nec ita nobis ipsis indulgilemus, ut animas nobis commissas negligamus. Eja aspiret dies & lux, ut inclinentur umbræ, ut nulla nos seducat, nulla inquinet, nulla condemnet phylargyria vanitas. Infunde cordi nostro justitiam, ut quæ Ecclesiæ sunt, Ecclesiæ; quæ Deo sunt, Deo reddamus. Infunde continentiam, ut modice [pro modicâ enim vita hujus viâ modico opus est viatico] victu & amictu contenti, sobriè justè & piè vivamus in hoc sæculo, expectantes beatitudinē & adventum gloriæ magni Dei. Infunde religionem & pietatem, ut non mammonæ iniquo, sed tibi Domino nostro serviamus in sanctitate & justitiâ omnibus diebus nostris. Infunde charitatem, ut animam magis diligamus quam arcam: ut pauperes & inopes magis amemus, quàm aurum, & opes. Infunde sapientiam ut veras divitias ambiamus & coacervemus, quæ nobiscum perennent in cœlis; non vanas & mox perituras in ter-

